

Η ΜΙΚΡΗ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Lene Mayer - Skumanz / Salvatore Sciascia

Πριν πολλά, πολλά χρόνια, τότε που ζώα και άνθρωποι είχαν την ίδια γλώσσα, κατοικούσε στο δάσος πίσω από τα «βουνά των ονείρων» μια μικρή κουκουβάγια. Ήταν η νεότερη από τα έξι αδέρφια της και η τελευταία που εγκατέλειψε τη κουφάλα του γέρικου δέντρου.

Οι γονείς της αφού τής έμαθαν πώς να πετάει, να πιάνει ποντίκια και να κάνει ηλιοθεραπεία της είπαν: - Έχε θάρρος μικρή μας κουκουβάγια γύρνα και γνώρισε όλο τον κόσμο!

- Δεν είμαι ακόμη πολύ μικρή γι' αυτό; ρώτησε η μικρή κουκουβάγια

Οι γονείς της έτριψαν τα ράμφη τους και αναστέναξαν λέγοντας: - Η Μεγάλη Κουκουβάγια που έπλασε τα πάντα θα σε προστατεύει στο ταξίδι σου! Τους κανόνες τους γνωρίζεις: Για να βρεις το φαγητό σου σκότωνε όσο πιο γρήγορα μπορείς ώστε το θύμα σου να μη νοιώθει το πόνο, και έτσι θα είναι πιο νόστιμο αυτό. Να απολαμβάνεις κάθε αχτίδα φωτός, ακόμη και τη πιο αγνή. Όσο για το πέταγμα σε μεγάλες αποστάσεις; Το πέταγμα το μαθαίνεις όσο πιο πολύ πετάς. Άλλες συμβουλές δεν έχουμε να σου δώσουμε.

Η μικρή κουκουβάγια κοίταζε προς όλες τις μεριές για να ξαναδεί τους γονείς της και το δένδρο που μεγάλωσε, άπλωσε τα φτερά της και πέταξε.

Το δάσος πίσω από τα «βουνά των ονείρων» ήταν μεγάλο και γεμάτο ζώα. Αφού πέταξε για λίγο η κουκουβάγια βρήκε σ' ένα ξέφωτο ένα λοφάκι και κάθισε στη κορυφή του να ξαποστάσει. Κοίταζε τον ωραίο ήλιο και ήταν ευχαριστημένη.

Κάτω από τη κορυφή πάνω σε έναν, ζεστό από τον ήλιο, βράχο liaζόταν μια αγριόγατα.

Τέσσερις μαύρες λωρίδες ξεκινούσαν από τη μουσούδα της και κατέληγαν στο κούτελο της. Η μακριά φουντωτή ουρά της κουνήθηκε, σηκώνοντας το κεφάλι της για να δει την μικρή κουκουβάγια. - Για δεσ! Μια κουκουβάγια. Έρχεσαι τη

κατάλληλη στιγμή. Απάντησέ μου. Πως μπορεί η Μεγάλη Αγριόγατα που έπλασε τα πάντα, να επιτρέπει να υπάρχουν εξημερωμένες γάτες.

- Τι πράγμα; Πώς; Ρώτησε ξαφνιασμένη η κουκουβάγια. - Χτες βράδυ έτρεξα πολύ μακριά, όσο ποτέ άλλοτε, μέχρι το ρυάκι που κυλά από τα «βουνά των ονείρων». Εκεί είδα ένα σπίτι ανθρώπων από ξύλο και πέτρες και γύρω, γύρω μύρισα καλοθρεμμένα πουλερικά. Ήμουν όμως χορτάτη και ήθελα μόνο να αγναντέψω λίγο από μακριά. Μπροστά στ σπίτι καθόταν ένας άνθρωπος που κρατούσε μια γάτα στην αγκαλιά του και την χάιδευε. Αυτή δεν τον δάγκωνε ούτε τον γρατζούνιζε, αλλά μόνο γουργούριζε! Εγώ ανατρίχιασα. Πως μπορούσε να αφήνει να την χαιδεύουν! Μπρρρ! Πως είναι κάτι τέτοιο δυνατό;

Η μικρή κουκουβάγια έσκυψε το κεφάλι και αποκρίθηκε: - Πως μπορώ να το ξέρω αυτό; Η αγριόγατα ανασηκώθηκε, φούσκωσε την ουρά της και τα πρασινοκίτρινα μάτια της έλαμψαν λέγοντας:

- Εμένα ρωτάς; Εσύ είσαι η κουκουβάγια! Οι κουκουβάγιες είναι σοφές και ξέρουν να απαντούν σε όλες τις ερωτήσεις του κόσμου. - Αυτό δεν το ήξερα, απήντησε τρομαγμένη η μικρή κουκουβάγια. - Γιατί υπάρχουν τότε; Απήντησε η αγριόγατα θυμωμένη. Πρέπει να ντρέπεσαι και κοίταξε να φύγεις από εδώ το γρηγορότερο.

Η μικρή κουκουβάγια προσβεβλημένη άπλωσε τα φτερά της και πέταξε βιαστικά. Βρήκε ένα ψηλό δένδρο που τη κορυφή του τη φώτιζε ακόμη ο ήλιος που βασίλευε, κάθισε σ' ένα κλαδί και προσπάθησε να σκεφτεί. Ξαφνικά ήρθε απ' το δάσος κάνοντας θόρυβο με τα βαριά και μεγάλα του φτερά ένα παγώνι.

Άρχισε να κουνάει πάνω κάτω τα φτερά του και κάθισε δίπλα στη μικρή κουκουβάγια. Το κλαδί λύγισε από το βάρος του. - Πάλι τα κατάφερα κοκορεύτηκε το παγώνι. Κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ η ίδια ταλαιπωρία! Γιατί δεν μπορώ να πετάξω τόσο καλά όσο μπορώ να τρέξω; Μονολογούσε.

- Ε! ποιος βρίσκεται εδώ; Μικρή άκουσε, εδώ είναι το δικό μου δένδρο. Εδώ κοιμάμαι εγώ, είπε αυστηρά μόλις αντιλήφθηκε ότι και κάποιος άλλος ήταν στο κλαδί.

- Συγγνώμη ψιθύρισε η μικρή κουκουβάγια. Το παγώνι τίναξε τα μεγαλοπρεπή φτερά του και είπε: - Α! Μια κουκουβάγια, αν κρίνω από την φωνή σου. Αυτό είναι καλό. Έφτιαξε καλά την ουρά του και την άφησε να κρέμεται κάθετα προς τα κάτω.

- Έχω μια ερώτηση που δεν με αφήνει να ησυχάσω. Γιατί το Μεγάλο Παγώνι που έπλασε τα πάντα, δεν φρόντισε να υπάρχουν περισσότερα δέντρα κατάλληλα για να κοιμούνται τα παγώνια; - Τι, τι είπε και αναστέναξε βαθιά η κουκουβάγια. - Να, βλέπεις τι μεγάλη ουρά έχω, που ανοίγει σαν μια ωραία μεγάλη βεντάλια, είπε το παγώνι, αλλά όταν θέλω να κοιμηθώ χωρίς κίνδυνο, αυτή με εμποδίζει. Μόνο τα πολύ ψηλά δένδρα με μεγάλα οριζόντια κλαδιά με βολεύουν. Τέτοια όμως δεν υπάρχουν πολλά στο δάσος.

- Έχεις όμως τώρα αυτό εδώ το δένδρο, ψιθύρισε απορημένη η μικρή κουκουβάγια. - Θα ήθελα τρία – τέσσερα για να διαλέγω. Λοιπόν απάντησέ μου. Γιατί δεν φρόντισε κανείς γι' αυτό; - Δεν ξέρω απάντησε η μικρή κουκουβάγια. Το παγώνι έγειρε το κεφάλι του προς τη μικρή κουκουβάγια και είπε θυμωμένα: - Δεν ξέρεις; Πως είναι δυνατόν να μην ξέρεις; Οι κουκουβάγιες ξέρουν όλες τις απαντήσεις στα ερωτήματα του κόσμου! - Δεν ήξερα καν ότι αυτό είναι ένα ερώτημα για τον κόσμο, ομολόγησε η μικρή κουκουβάγια. - Μικρή ανόητη. Τότε δεν είσαι γνήσια κουκουβάγια. Πρέπει να ντρέπεσαι! Κοίταξε να πετάξεις το γρηγορότερο απ' εδώ, φώναξε το παγώνι.

Τρομαγμένη πέταξε απ' εκεί η μικρή κουκουβάγια, βρήκε ένα βράχο με μία σπηλιά και κάθισε σε μια γωνίτσα της σπηλιάς να ξεκουραστεί και να συλλογιστεί. - Γιατί πρέπει να ντρέπομαι, αναρωτήθηκε, γιατί πρέπει να γνωρίζω τις απαντήσεις σε όλα τα ερωτήματα του κόσμου. Πως μπορεί να μιλά η αγριόγατα για την Μεγάλη Αγριόγατα, που έπλασε τα πάντα και το παγώνι για το Μεγάλο Παγώνι που έπλασε τα πάντα, όταν αυτή που έπλασε τα πάντα ήταν η Μεγάλη Κουκουβάγια!

Ο ήλιος έδυσε πίσω από «βουνά των ονείρων» και ενώ η πούλια έφεγγε, έβγαινε το φεγγάρι που με το φως του φώτιζε τη μικρή σπηλιά. Η μικρή κουκουβάγια χάρηκε με το ασημί φεγγαρόφως.

- Καιρός να πετάξω, ακούστηκε τσιριχτή πίσω της μια φωνή. - Τι ήρεμη νύχτα. Να' ναι καλά η Μεγάλη Νυχτερίδα που έπλασε τα πάντα.

Η μικρή κουκουβάγια γύρισε το κεφάλι της να βρει από πού ερχόταν η φωνή και ανακάλυψε μια νυχτερίδα, που κρεμόταν ανάποδα με το κεφάλι προς τα κάτω από τον τοίχο. Με τα δάκτυλα των πίσω ποδιών της είχε πιαστεί γερά πάνω στο βράχο. Από μια τρυπούλα πάνω από τα ρουθούνια της μύτης έβγαινε ένα λαδερό υγρό που το έπαιρνε με τη γλώσσα της και ά λειφε όλο της το σώμα και τα φτερά της. - Πω, πω, αυτό βρωμάει, είπε η μικρή κουκουβάγια.

- Μυρίζει απλά έντονα, Γι' αυτό δεν είμαι τροφή για σένα αγαπητή μου. Είσαι μια κουκουβάγια, έτσι δεν είναι; απάντησε η νυχτερίδα. - Ναι, αλλά μόνο μια μικρή και ίσως όχι γνήσια...! - Τα. Τα. Τα... Η κουκουβάγια είναι κουκουβάγια και οι κουκουβάγιες μπορούν να απαντούν στα ερωτήματα όλου του κόσμου, είπε η νυχτερίδα και συνέχισε.

- Έχω αγαπητή μου μια ερώτηση, συνέχισε η νυχτερίδα, που κρεμάστηκε τώρα πιο κοντά στο πρόσωπο της κουκουβάγιας. Κοίταξε πόσο υπέροχα είμαι φτιαγμένη, και εξαιρετικά εξοπλισμένη για τα πάντα. Βρίσκω μέσα στο σκοτάδι τα κουνούπια για τροφή μου. Φωνάζω και όταν έρχεται πίσω η ηχώ της φωνής μου, πετάω και τα πιάνω. Μόνο ένα πράγμα με στεναχωρεί: Μπορώ να γεννήσω μόνο ένα παιδί το χρόνο. Οι πεταλούδες και οι σκώροι γεννούν πολλά αυγά, πίσω από μία σκαντζόχοιρο τρέχουν με μικρά βήματα μια σειρά από σκαντζοχοιράκια, οι αλεπούδες έχουν το λιγότερο τρία παιδιά, ενώ εμένα γιατί με έπλασε έτσι η Μεγάλη Νυχτερίδα που έπλασε τα πάντα, και γεννάω μόνο ένα παιδί; - Δεν ξέρω απάντησε η μικρή κουκουβάγια. Η νυχτερίδα κουνήθηκε με απορία μπρος, πίσω.

- Δεν ξέρεις πώς μπορώ να το πιστέψω; - Δεν ξέρω, επανέλαβε η μικρή κουκουβάγια κι' αναστέναξε. - Ποιος μπορεί να το ξέρει, όταν δεν το ξέρεις εσύ, ρώτησε λυπημένη η νυχτερίδα. Μήπως δεν προσπαθείς να σκεφτείς λίγο, έτσι δεν είναι; Θα ξανάρθεις όταν έχεις μια απάντηση; Η μικρή κουκουβάγια κούνησε

συγκαταβατικά το κεφάλι. - Σύμφωνοι, είπε η νυχτερίδα και άπλωσε τα φτερά της πετώντας μέσα στη νύχτα.

Από πίσω της πέταξαν κι' άλλες πολλές νυχτερίδες μέσα από τη μικρή σπηλιά του βράχου. Η μικρή κουκουβάγια τους παρατηρούσε, μέχρι που εξαφανίστηκαν στο σκοτάδι.

Παρ' όλη τη στεναχώρια της, ένοιωσε η μικρή κουκουβάγια, πόσο πολύ πείναγε. Την νύχτα της τη πέρασε κυνηγώντας κι' έπιασε σαν αστραπή αρκετά ποντίκια. Όταν χόρτασε και δεν μπορούσε άλλο να φάει, είπε σε ένα ποντίκι, που άκουσε να βγαίνει σιγά, σιγά κάτω από τη γη: - Εσύ ποντίκι, εκεί κάτω απάντησε μου. Ποια παντοδύναμη ύπαρξε δημιούργησε εσένα, εμένα, τα πάντα;

- Το Μεγάλο Ποντίκι, φυσικά, ποιος άλλος; Το ξέρεις αυτό όμως, αφού εσύ τα ξέρεις όλα! Γιατί με ρωτάς έτσι πονηρά; Θέλεις να με παρασύρεις να βγω έξω από τη τρύπα μου. Εσείς οι κουκουβάγιες φταίτε, που εξαφανίζονται συνέχεια μερικοί από εμάς. Θα 'θελα να ξέρω γιατί εσάς τις κουκουβάγιες δεν σας έπλασαν να τρώτε χόρτα. - ... ή σπόρια αντέτεινε η κουκουβάγια. - Όχι, όχι τα σπόρια είναι για μας, απάντησε τώρα χαμηλόφωνα το ποντίκι και σταμάτησε να μιλά.

Η μικρή κουκουβάγια πέταξε μακριά και βρήκε μια κορυφή για να ξεκουραστεί.

- Δεν είμαι αυτή, που τα ξέρει όλα, είπε κλαίγοντας. Αυτό που ξέρω καλά, είναι ότι δεν ξέρω τίποτε, αλλά θα μάθω είπε επίμονα και αποκοιμήθηκε. Μόλις ξημέρωσε ζύπνησε η μικρή κουκουβάγια και χάρηκε που είδε τις πρώτες ηλιαχτίδες. - Να δούμε τι θα βρω και τι θα μάθω σήμερα, αναρωτήθηκε.

Άπλωσε τα φτερά της και πέταξε γρήγορα και αθόρυβα προς τα «βουνά των ονείρων». Είδε το ρυάκι μπροστά της να λάμπει από το φως του ήλιου και πέταξε πιο χαμηλά βλέποντας το σπίτι των ανθρώπων, όπως το είχε διηγηθεί η αγριόγατα. Γύρω, γύρω ήταν όλα ήρεμα, εκτός από μερικές κόττες που έψαχναν για σκουλήκια. Η μικρή κουκουβάγια άκουσε ένα τραγούδι και πέταξε προς αυτή τη κατεύθυνση, κάθισε σε ένα κλαδί δένδρου και είδε μια γυναίκα, που γέμιζε τη κανάτα της με νερό.

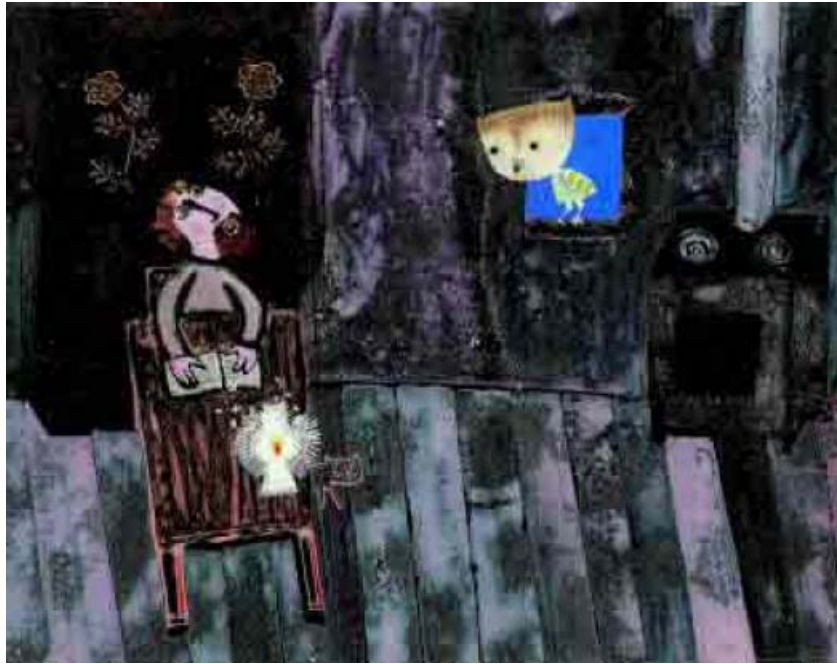
- Έχεις τόσο ωραία φωνή, πολύ πιο ωραία από τη δική μου, είπε στη γυναίκα. Η γυναίκα κοίταξε ψηλά και γέλασε λέγοντας: - Φαντάσου να είχαν όλα τα πλάσματα του κόσμου τις ίδιες ιδιότητες! Δεν θα ήταν κάτι τέτοιο βαρετό; Για παράδειγμα εσύ βλέπεις και ακούς καλύτερα από μένα και φυσικά μπορείς και πετάς. - Και γιατί τραγουδάς; Ρώτησε η μικρή κουκουβάγια. Θέλεις να

υπερασπίσεις μήπως, όπως ένα κοτσύφι, τα σύνορα της περιοχής σου; -
 Τραγουδάω για να εργάζομαι πιο ευχάριστα και καμιά φορά τραγουδάω προς
 τιμή της Μεγάλης Μητέρας που μας έπλασε όλους.
 - Και που μένει αυτή; - Παντού, είπε η γυναίκα, μα τα μάτια των ανθρώπων δεν
 μπορούν να την δουν. Ο ήλιος, το φεγγάρι και τα άστρα, είναι μόνο τα στολίδια
 πάνω στο φόρεμα της. - Και αν εγώ σου πω, πως τα ψάρια μέσα στο ρυάκι,
 πιστεύουν πως το Μεγάλο Ψάρι έπλασε τα πάντα; - Αυτό δε θα στεναχωρούσε
 σίγουρα τη Μεγάλη Μητέρα, απάντησε η γυναίκα. Αυτή έχει για όλα τα
 πλάσματα μια μεγάλη καρδιά. Η μικρή κουκουβάγια κούνησε πέρα δώθε το
 κεφάλι της και ρώτησε: - Χαίρεται όταν εσύ τραγουδάς προς τιμή της; - Το
 ελπίζω, απάντησε η γυναίκα, Την παρακαλώ επίσης για πολλά πράγματα. Να
 είναι για πολλά χρόνια γερή η στέγη της καλύβας μου, να γεννάνε οι κόττες μου
 πολλά κοτόπουλα και να είμαστε, εγώ και το παιδί μου, καλά στην υγεία μας.
 - Στεναχωριέσαι για πράγματα που μπορούν να γίνουν αύριο;
 - Αυτό το κάνει ο καθένας, είπε η γυναίκα. Ξέρεις αν θα βρέξει σήμερα; Θέλω να
 στεγνώσω τα ρούχα μου. - Ο αέρας δεν μυρίζει βροχή, είπε η μικρή κουκουβάγια
 και αποχαιρετώντας πέταξε μακριά.

Ο ήλιος έλαμπε όλη την ημέρα και η μικρή κουκουβάγια έκανε αρκετή
 ηλιοθεραπεία και είχε καιρό πολύ για να σκεφτεί. Το σούρουπο πέταξε μακριά
 στις πλαγιές των «βουνών των ονείρων» και καθώς σκοτεινίαζε είδε ανάμεσα
 στα δένδρα κάτι να λάμπει σαν χρυσό αστέρι. Πέταξε προς τα εκεί και
 ανακάλυψε μια μικρή ξύλινη καλύβα. Το φως που έβγαине τράβαγε τις
 πεταλούδες της νύχτας. Ακόμη και η μικρή κουκουβάγια μαγεύτηκε από το φως
 και πλησίασε κοντά στο άνοιγμα απ' όπου έβγαине το φως. Της άρεσε τόσο πολύ
 εκεί που άρχισε να τραγουδάει το τραγούδι της αγάπης των κουκουβαγιών.
 - Μια μικρή κουκουβάγια είναι στο πρεβάζι του παραθύρου μου. Καλωσόρισες,
 ακούστηκε μια φωνή από το παράθυρο. Η μικρή κουκουβάγια κοίταξε καλά να
 καταλάβει ποιος της μιλούσε. Ήταν ένας ηλικιωμένος άντρας.

- Τι κάνεις εδώ, ρώτησε γεμάτη περιέργεια.

- Διαβάζω, είπε και έδωξε με προσοχή τις πεταλούδες από ένα άσπρο φύλο χαρτιού. Η ημέρα ήταν για μένα μικρή, γι' αυτό συνεχίζω το διάβασμα με το φως της λάμπας μου. Είναι ένα βιβλίο για το Μεγάλο Πατέρα που έπλασε τα πάντα.

- Που μένει ρώτησε η μικρή κουκουβάγια. - Παντού. Στο βασίλειο του ουρανού, που δεν μπορούν να δουν τα μάτια μας και στις καρδιές των ανθρώπων. - Τον παρακαλείς για το αύριο; - Ναι βέβαια, αλλά περισσότερο τον παρακαλώ για το παρελθόν. Συνέβησαν πολλά στη ζωή μου, που με κάνουν να ντρέπομαι να παρουσιαστώ μπροστά του κι' αυτό με απασχολεί πολύ. - Εάν σου διηγηθώ πως και οι πεταλούδες της νύχτας πιστεύουν στη Μεγάλη Πεταλούδα της νύχτας, που έπλασε τα πάντα; Ο ηλικιωμένος άντρας χαμογέλασε με συμπόνια. - Μα πως αλλιώς θα μπορούσαν να φανταστούν τον Μεγάλο Πατέρα; - Ίσως σαν Μεγάλη Μητέρα όπως η γυναίκα που συνάντησα το πρωί στο ρυάκι. Ο άντρας έκανε μια γκριμάτσα και είπε:

- Σ' αυτή τη γυναίκα έχω πολλές φορές διηγηθεί για το Μεγάλο Πατέρα, αλλά μέχρι στιγμής μάταια, αν κρίνω απ' τα λεγόμενα σου. Ελπίζω όμως ότι μια μέρα θα αναγνωρίσει το σωστό. - Στεναχωριέται ο Μεγάλος Πατέρας, όταν αυτή η γυναίκα τον ονομάζει Μεγάλη Μητέρα, ρώτησε η μικρή κουκουβάγια. Ο άντρας σκέφτηκε αρκετά και είπε: - Πολύ παράξενη ερώτηση. Νομίζω όχι. Ο Μεγάλος Πατέρας είναι γεμάτος καλοσύνη. Φοβάμαι, ότι αυτό μόνο εμένα – το πιστό του υπηρέτη – στεναχωρεί λίγο. - Μην αφήνεις την καρδιά σου να στεναχωριέται για κάτι τέτοια, κελάηδησε η κουκουβάγια αποχαιρετώντας και πέταξε μακριά.

Το επόμενο πρωινό πέταξε η μικρή κουκουβάγια πίσω στο ρυάκι. Αυτή τη φορά δεν βρήκε τη γυναίκα αλλά ένα μικρό παιδί. Καθόταν στην όχθη με μια γάτα στα γόνατα, κουνούσε τα πόδια του μέσα στο νερό και κοιτούσε τα ψάρια. Ο ήλιος έλαμπε επάνω στο παιδί, στη γάτα, στο νερό, στις πέτρες και στο γρασίδι. Χωρίς να κάνει θόρυβο, κάθισε πάνω σε ένα κλαδί δέντρου. Τα δυνατά μάτια της την βοηθούσαν να βλέπει τα πάντα από πολύ μακριά. Έβλεπε πως το παιδί χαίδευε τη γάτα, και αυτήν που το ευχαριστιόταν τόσο πολύ που ξέχναγε ακόμη Και τα ψάρια και η κουκουβάγια χαιρόταν γι' αυτό.

Μήπως το παιδί ήξερε ένα άλλο όνομα για το Δημιουργό που έπλασε τα πάντα, ακόμη και αυτόν τον ωραίο ήλιο, που τόσο όμορφα λάμπει; Ίσως να μην ήξερε το παιδί ένα άλλο όνομα για Αυτόν, ζούσε μόνο για το παρόν, αυτό το αισθάνθηκε η μικρή κουκουβάγια. Το αύριο και μεθαύριο δεν ήταν σημαντικά, το χθες και το προχθές είχαν πια περάσει και δεν είχαν καμιά αξία.

Η μικρή κουκουβάγια θυμήθηκε όλα τα ονόματα που δόθηκαν στο Δημιουργό: Μεγάλη Κουκουβάγια, Μεγάλη Αγριόγατα, Μεγάλο Παγώνι, Μεγάλη Νυχτερίδα, Μεγάλο Ποντίκι, Μεγάλη Μητέρα, Μεγάλος Πατέρας. Θα μπορούσε κανείς να τον ονομάσει και το Μεγάλο Μυστικό σκέφτηκε δυνατά η μικρή κουκουβάγια. Γιατί όχι, νιαούρισε τεμπέλικα η γάτα, που άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε την κουκουβάγια.

Μετά τη δύση του ήλιου πέταξε η μικρή κουκουβάγια μακριά στο δάσος και έψαξε τη τρύπα του μικρού ποντικού. Όταν την βρήκε φώναξε: - Χου, χου, χου! Όλοι οι ζωντανοί, ζουν από τους ζωντανούς! Ακόμη και τα δικά σας σπόρια έχουν δύναμη ζωής!

Μετά πέταξε μακριά και συνάντησε τη νυχτερίδα. - Τι όμορφα που πετάς, είπε η μικρή κουκουβάγια, αν είχες περισσότερο από ένα παιδί στην κοιλιά σου δεν θα μπορούσες να πετάς έτσι εύκολα και άνετα.

- Έχεις δίκιο συμφώνησε η νυχτερίδα.

Η μικρή κουκουβάγια πλησίασε στο δένδρο, που κοιμόταν το παγώνι, - Φτωχός υπερύφανος τύπος, σκέφτηκε. Ανήκει στα πουλερικά, όπως οι κότες και παρ' όλα αυτά θέλει περισσότερα από ένα δένδρο για ύπνο.

Πέταξε πιο πέρα και είδε την αγριόγατα ξαπλωμένη επάνω σε ένα φαρδύ κορμό δένδρου. Έλαμψαν τα μάτια της μόλις είδε τη μικρή κουκουβάγια. - Έγινες ήδη σοφή ρώτησε. - Όχι πολύ, γιατί είμαι μικρή και μαθαίνω ακόμη, είπε χαρούμενη η μικρή κουκουβάγια. Είδα κι εγώ μια γάτα, που άφηνε να την χαϊδεύουν. Ούτε τα ψάρια στο ρυάκι δεν την έκαναν να φύγει από την αγκαλιά του παιδιού που τη χαϊδευε. - Ανήκουστο, είπε η αγριόγατα. - Εάν όλα τα πλάσματα ήταν το ίδιο και αισθανόντουσαν το ίδιο, δεν θα ήταν βαρετό; Δεν είναι ωραίο που το Μεγάλο μυστικό, που εσύ το ονομάζεις Μεγάλη Αγριόγατα, δίνει πολλές δυνατότητες;

Η αγριόγατα σιώπησε και η μικρή κουκουβάγια πέταξε μακριά της. Στο τέλος επισκέφτηκε τους γονείς της στο πατρικό της δένδρο.

Οι γονείς της την καλωσόρισαν.

- Σε έμαθε πολλά η Μεγάλη Κουκουβάγια που έπλασε τα πάντα;

- Ναι, και από τώρα και στο εξής θα διηγούμαι σε εσάς και σε όλα τα πλάσματα αυτά που έμαθα, απάντησε ήρεμη η μικρή κουκουβάγια. - Να το κάνεις αυτό παιδί μου, είπε η μητέρα της κουκουβάγιας. - Μόνο για τους ανθρώπους θα δυσκολευτείς πολύ, διότι δεν πιστεύουν πολλά πράγματα, είπε ο πατέρας της κουκουβάγιας. Η μικρή κουκουβάγια κούνησε το κεφάλι της και είπε:**
- Θα πετάω όσο καιρό χρειάζεται, μέχρι να βρω κάποιον να με πιστέψει.**

τέλος